

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/387/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210089
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210089.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/222/2012-67 zo dňa 30. júla 2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd (v celom rozsahu) zamietol návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že k prietahom (a tým ani k nesprávnemu úradnému postupu) v dotknutom exekučnom konaní (sp. zn. Okresného súdu Čadca 5Er/746/2010) nedošlo. Hoci poverenie nebolo vydané v 15-dňovej lehote, omeškanie bolo minimálne. Okresný súd mal za to, že je možné na prejednávany prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku účinnú od 1.6.2010, podľa ktorej na vydanie poverenia neplatí uvedená lehota, ak exekučným titulom - ako v posudzovanom prípade - je rozhodcovský rozsudok. Zároveň konštatoval, že konajúci súd nemá právo konštatovať prietahy v konaní (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Taktiež v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR nie každý prietah možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah v konaní a nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Okresný súd uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody. Touto nemôžu byť vyčíslované reálné náklady, ktoré vynakladá na celkovú podnikateľskú činnosť. Rovnako navrhovateľ nekonkretizoval, prečo (prípadné) samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol, že navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom, resp. s predpismi na ochranu spotrebiteľa poskytoval úvery neplatičom; nadväzne takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Napokon, za naplnený nemal ani tretí z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu, a to príčinnú súvislosť medzi tvrdým porušením právnej povinnosti (nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá ním mala vzniknúť.

Samostatným výrokom okresný súd zamietol návrh na prerušenie konania do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa pre porušenie práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Prioritne zdôraznil, že dňa 21.6.2013 prevzal navrhovateľ uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania súdnej veci. Následne dospel k záveru, že nebol daný dôvod pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a taktiež neprebíha konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre súdenú vec. Rovnako nebol

dôvod ani odročiť nariadené pojednávanie, pričom tento procesný návrh navrhovateľ uplatnil až dňa 29.7.2013 (pojednávanie bolo vytýčené na 30.7.2013 a predvolanie odvolateľ prevzal už dňa 21.6.2013). Zároveň okresný súd oznámil podľa § 119 O.s.p. navrhovateľovi nevyhovenie jeho návrhu na odročenie pojednávania.

O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko tieto si v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Namietal, že okresný súd nesprávne na pojednávaní prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. Pokiaľ súd ignoroval predmetnú žiadosť, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto spojitosti nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení, čím došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. Upozornil, že nebolo vykonané dokazovanie a osobitne nebol vykonaný „esenciálny dôkaz“ - oboznámenie s exekučným spisom.

Navrhovateľ (opakovane) tvrdil, že konajúceho sudcu bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Dotknuté rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v obdobných veciach a tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odvolateľ nesúhlasil s aplikáciou „novej“ právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá sa na prejednávany prípad vzhľadom na okamih vzniku škody nevzťahuje. Taktiež neakceptoval výklad § 44 ods. 2 EP v tom smere, že lehota 15 dní platí len v prípade vydania poverenia na vykonanie exekúcie; nie však už pri zamietajúcom uznesení. V otázke nesprávneho úradného postupu uviedol, že bolo potrebné sa zaoberať nielen zbytočnými prietiahmi, ale aj nerozhodnutím v zákonnej lehote a neodôvodnenou nečinnosťou.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom ďalšie jeho námietky dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Termín pojednávania v súdnej veci (na deň 30.7.2013) prvostupňový súd určil 10.6.2013 a právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené dňa 21.6.2013. Podľa konštatovania okresného súdu (spisový materiál neobsahuje písomnú verziu žiadosti o odročenie; avšak navrhovateľ dotknutý úkon potvrdzuje a čas jeho vykonania nerozporuje) až 29.7.2013 t.j. doslova niekoľko hodín pred pojednávaním bol konajúceho súdu doručený návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“.

Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietiahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň tým nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Hoci postup okresného súdu nebol úplne dôsledný a oznámenie neakceptovania návrhu na odročenie pojednávania (§ 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) z obsahu spisu nevyplýva, nejedná sa o vadu dosahujúcu

intenzitu potrebnú pre konštatovanie relevantného porušenia práva účastníka konania. Naopak, táto okolnosť len dokrešľuje identický postup navrhovateľa (minimálne vykazujúci znaky účelovosti) v enormnom počte prípadov bez ohľadu na konkrétnosti tej-ktorej súdnej veci. Obdobne nie je vadou spôsobujúcou vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia nedoručenie vyjadrenia protistrany navrhovateľovi. Jednak odporca toto vyjadrenie učinil až po nariadení termínu pojednávania okresným súdom a vzhľadom na časové súvislosti bolo primerané, ak konajúci súd ponechal jeho oboznámenie na pojednávanie, a jednak nemeňiac sa protiargumentácia odporcu je navrhovateľovi chronicky známa z tisícok identických sporov.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa o nevykonaní dokazovania (vôbec), či osobitne o nevykonaní dokazovania exekučným spisom (sp. zn. Okresného súdu Čadca 5Er/746/2010). Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením podstatného obsahu dotknutého exekučného spisu; ktorý dôkaz výslovne požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Okresný súd náležite zdôraznil, že podmienkou zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci je kumulatívne naplnenie všetkých zákonom vymedzených predpokladov. Zároveň zodpovedajúco judikature Ústavného súdu SR (ako orgánu prioritne posudzujúceho otázku prietahov v konaní pred všeobecnými súdmi) konštatoval, že nie každé nedodržanie zákonnej lehoty predstavuje automaticky neopodstatnený prietah v konaní (napr. I.ÚS16/02).

Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 5Er/746/2010, ktorého ako „esenciálneho dôkazu“ sa dovoľáva i navrhovateľ, je zrejmé, že postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie nebol zaťažovaný zbytočnými prietahmi. Neobstojí pritom tvrdenie navrhovateľa, že k vydaniu poverenia došlo až po viac ako 5 mesiacoch. Žiadosť bola exekučnému súdu doručená súdnym exekútorom 29.11.2010 a už dňa 15.12.2010 bolo poverenie vydané. Aj keby sa na predmetnú vec vzťahovala 15-dňová lehota na vydanie poverenia, išlo by o úplne minimálne omeškanie - 1 deň. Navyše exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, v ktorých konaniach nielen v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy, ale predovšetkým v zmysle komunitárneho práva a súvisiaceho pozitívneho záväzku Slovenskej republiky je nevyhnutné vykonať prísnejšie a komplexnejšie posúdenie splnenia predpokladov pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Nielen vzhľadom na vydanie poverenia v 16-ty deň od dôjdenia žiadosti v nemalej miere tendenčne vyznieva vyjadrenie odvolateľa, že je nutné samostatne sa vysporiadať nielen s tým, či v prípade postupu exekučného súdu nešlo o zbytočné prietahy, ale tiež s tým, či sa nejedná o nerozhodnutie v zákonnej lehote alebo o neodôvodnenú nečinnosť. Pojmy nerozhodnutie v zákonnej lehote, či neodôvodnená nečinnosť sú z obsahového hľadiska súčasťou všeobecnejšieho pojmu prietahy v konaní.

Naopak, v rámci vecnej časti odvolania navrhovateľ (vôbec) nereagoval na zásadné východiská a závery okresného súdu, predovšetkým na zdôraznenie, že v danom období sa na vydanie poverenia v prípade exekučného titulu vo forme rozhodcovského rozsudku nevzťahovala 15-dňová lehota. Keďže poverenie bolo v dotknutej exekučnej veci vydané, je bezpredmetnou i odvolateľova polemika o platnosti 15-dňovej lehoty aj na prípady zamietnutia vydania poverenia.

Čiastkové závery prvostupňového rozhodnutia ohľadne otázok nevyhlúčenia zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania súdnej veci zodpovedajú doterajšiemu priebehu konania a stavu veci. Zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu.

Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013, či 4Cdo 228/2013 z 28.4.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Navyše, navrhovateľom spomínané rozhodnutia iných krajských súdov (bez ohľadu na to, že sa jednalo o minoritný prístup) nie sú pre súdy konajúce v prejednávanom prípade záväzné (§ 135, resp. 226 O.s.p.)

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli v rozhodujúcej časti neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny. Dôvodnou bola síce odvolateľova námietka o neprimeranej aplikácii aktuálneho znenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., táto nepresnosť

však nemala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Osobitne, na zásadné konštatovanie, že nedošlo v predmetnom exekučnom konaní k zbytočným priesťahom, t.j. k nesprávnemu úradnému postupu. Vzhľadom na vecnú správnosť záveru okresného súdu o neexistencii nesprávneho úradného postupu a kumulatívnosť predpokladov zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci bolo neúčelné bližšie sa zaoberať (ne)splnením ďalších podmienok.

Viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi dôvodmi odvolania bola významná i pre potvrdenie výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Odvolateľ síce výslovne uvádzal, že napáda rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ale vo vzťahu k predmetnému výroku neposkytol žiadnu konkrétnejšiu argumentáciu. Nedôvodnosť tvrdenia navrhovateľa o konaní a rozhodovaní vylúčeným sudcom (ktorá hypoteticky okrajovo mohla sponchybňovať daný výrok) je vysvetlená a konštatovaná vyššie.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.